

De kunst van WONEN

Els M.M. van Dinteren; Oud-huurderscommissaris Actium Assen

December 2014

Aan zijn lederen riem draagt hij een sleutelhanger, gekregen van een maat die hij al jaren kent. Sleutels zijn in zijn leven vreemde voorwerpen. Vroeger toen hij nog thuis bij zijn moeder woonde had hij geen sleutel nodig. Als hij thuiskwam van school was zij er altijd. Zijn vader was overleden toen hij zeer jong was. Later bleek dit een verzinsel. Zijn vader zat in de gevangenis, opgesloten.

Een paar jaar geleden heeft hij onder een viaduct bij de grote stad een veilige plek gezocht; zijn inboedel in plastic zakken. Het is daar rustig en op veilige afstand van alles en iedereen. Alleen vroeg in de ochtend en in de namiddag komen kinderen voorbij: zij wonen in het dorp en fietsen gezamenlijk in een lange rij naar school in de stad. Ze schreeuwen altijd iets naar hem. Ook krijgt hij vaak een zak met verse boterhammen toegeworpen. Op school eten ze broodjes gezond en drinken flesjes super drank. Hij is er blij mee, er is dan weer voor een dag vers eten.

Vandaag krijgt hij een huissleutel in het project 'First Housing'. Hij heeft zich –wel met tegenzin- opgegeven voor een proefproject wonen. De medewerkster van het project heeft hem onder het viaduct bezocht en een mooi programma aan hem voorgeschoteld. In de stad zijn enkele huizen vrijgemaakt voor 'buitenwoners' die op proef meedoen. Je hoeft nog niets te tekenen, je mag ophouden als je dat wil en er zijn verder voorlopig nog geen verplichtingen aan verbonden. Uiteindelijk na veel gepraat heeft hij zich opgegeven. Vandaag haalt hij de sleutel van zijn

nieuw onderkomen. Hij meldt zich bij het buro en even later loopt hij samen met zijn coach naar de straat waarin hij misschien gaat wonen. De buurtbewoners zijn vooraf uitgebreid op de hoogte gesteld en hebben positief gereageerd. Het is een aangename buurt met gerenoveerde huizen.

Hij haalt de sleutelhanger van zijn riem en maakt de voordeur open, zet zijn plastic zakken in de hal en loopt argwanend door het huis, controleert de keuken en de wc en loopt daarna rustig naar boven. Twee slaapkamers en een douche. Zo'n groot huis kent hij niet, hoewel zijn viaduct ook redelijk ruimte verschaft. De coach maakt koffie met een gevulde koek: het is tenslotte feest! Natuurlijk hebben de burens gemerkt dat er volk is gekomen; zij melden zich en laten hem weten dat hij welkom is. Een buurvrouw brengt een bosje bloemen, de ander een mandje boodschappen voor de komende dagen. Veel aandacht voor iemand die gewend is alleen te leven. Hij loopt nog in zijn schamele kleding. Met zijn coach gaat hij later naar de stad in om kleren te kopen, maar eerst moet hij onder de douche. Dat is een verademing, maar ook benauwd. Hij weet niet echt wat hij er van moet denken. Ze gaan naar de inbrengwinkel op zijn verzoek en kopen een spijkerbroek, een trui, sportschoenen en een tas voor zijn persoonlijke spullen. Er verschijnt een andere man: een leuke man, wel verlegen en zeer op zijn hoede, maar toch... Nu nog naar de kapper!

De eerste nachten slaapt hij redelijk goed, maar vergeet soms zijn kleren uit te trekken; dat is hij zo gewend. De deur op slot geeft hem een onaangenaam gevoel. Met de burens wordt afgesproken dat de voordeur overdag open blijft, dat is in de buurt een oude gewoonte, hoewel het de laatste tijd veranderd is: er zijn soms insluipers in de straat. Daarna is besloten de deuren dicht te houden. Maar zijn deur blijft overdag open,

er is genoeg toezicht in de buurt. Af en toe wordt er samen gegeten en doen de burens boodschappen voor hem. Het went allemaal redelijk goed. Maar in de nacht is hij vaak nerveus en onwennig en voelt zich verlaten. Dan kleedt hij zich snel aan en gaat er op uit. Een bezoek aan zijn oude makkers in de stad. Ze drinken een biertje en als het weer licht wordt gaat hij terug. Maar er blijft een onaangenaam schurend gevoel; een opgekropt gevoel van heimwee. Bij het eerstvolgende bezoek van de coach meldt hij dat het niet goed gaat. Onrust en onwennigheid maken zich meester van hem. Hij wil ophouden met het project. Er wordt gezamenlijk een tussenoplossing gezocht. Eén keer in de week mag hij slapen op zijn oude plek onder het viaduct. Dat geeft hem weer vertrouwen en rust. Aan het eind van de week vertrekt hij met zijn tas naar zijn oude plek. Daarna neemt hij met weemoed weer afscheid en gaat terug naar zijn huis. Het is veel te kort, één nacht. Er wordt een nieuw programma opgesteld: een week óp en een week áf. Dat bevalt hem beter.

Inmiddels weet hij ook waar zijn heimwee vandaan komt: hij mist het echtpaar Zwaan, zijn burens, die samen met hem al die jaren onder de viaduct wonen: zij in het water op hun ruime nest, hij aan de overkant op enkele meters afstand. De eerste keer dat hij voor langere tijd terugkomt onder het viaduct wordt hij krijsend door beide zwanen begroet. Er zijn die week zes jonge zwanen geboren en er is genoeg ruimte voor de ouders en hun kroost. Hij slaapt –als vanouds- weer aan de overkant. Hij is een rijk man met twee adressen: één met burens in de stad en één met de familie Zwaan, buiten onder het viaduct.

e.m.m.van.dinteren@freeler.nl